

สรุปผลการรับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
 (ในส่วนที่เกี่ยวกับข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ให้บริการ และการเข้าเป็นภาคีสถิติสัญญาว่าด้วยลิขสิทธิ์ขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก)
 ที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๖)

๑. ประเด็นการแก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติเรื่องข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ให้บริการ โดยยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๓๒/๓ และเพิ่มส่วนที่ ๗ ข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ให้บริการ ซึ่งได้นำกระบวนการแจ้งเตือนและนำออก (Notice and Takedown) มาใช้ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพและสร้างความร่วมมือระหว่างผู้ให้บริการและเจ้าของลิขสิทธิ์ในการแก้ไขปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์บนอินเทอร์เน็ต

ประเด็นของผู้แสดงความคิดเห็น	คำชี้แจง
<p>(๑) กระบวนการภายใต้มาตรา ๔๗/๒ - มาตรา ๔๗/๔ สามารถบังคับใช้กับผู้ให้บริการจัดเก็บข้อมูลที่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายภายในประเทศไทยเท่านั้น แต่ปัจจุบันผู้ละเมิดลิขสิทธิ์จะเลือกใช้บริการของ <u>Cloud service</u> หรือการย้ายที่ตั้งออนไลน์ไปยังต่างประเทศ ทำให้กระบวนการแจ้งเตือนและนำข้อมูลออกไม่สามารถบังคับใช้กับผู้ให้บริการในต่างประเทศได้</p>	<p>กระบวนการแจ้งเตือนและนำออก (Notice and Takedown) สามารถนำมาใช้กับผู้ให้บริการ Cloud service ซึ่งเป็นผู้ให้บริการรับฝากข้อมูลคอมพิวเตอร์ตามมาตรา ๔๓/๑ วรรคสอง (๓) ได้อยู่แล้วทั้งผู้ให้บริการในประเทศและต่างประเทศ โดยผู้ให้บริการจะมีการแสดงรายละเอียดช่องทางการติดต่อสำหรับให้เจ้าของลิขสิทธิ์แจ้งเตือนต่อผู้ให้บริการ อีกทั้ง เจ้าของลิขสิทธิ์ยังสามารถใช้มาตรการตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ในการปิดกั้นเว็บไซต์ละเมิดได้อีกทางหนึ่ง</p>
<p>(๒) กระบวนการระงับการเข้าถึงเนื้อหาหรือปิดกั้นเว็บไซต์เป็นการกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้ที่เกี่ยวข้องหลายด้าน ควรกำหนดเป็นการเฉพาะและใช้เท่าที่จำเป็นเท่านั้น <u>ไม่ควรเปิดโอกาสในการพิจารณาและให้อำนาจในการใช้ดุลพินิจมากเกินไป</u></p>	<p>กระบวนการระงับการเข้าถึงเนื้อหาหรือปิดกั้นเว็บไซต์เป็นไปตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งศาลมีดุลพินิจในการพิจารณาสั่งโดยคำนึงถึงหลักความได้สัดส่วนของการกระทำความผิด</p>
<p>(๓) ควรกำหนดข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ให้บริการ (safe harbor exemptions) ให้สอดคล้องกับแนวทางของประเทศ กล่าวคือ ผู้ให้บริการจะได้รับยกเว้นเฉพาะความรับผิดสำหรับ <u>Monetary relief</u> แต่ไม่ได้รับการยกเว้นความรับผิดทั้งหมดสำหรับการละเมิดลิขสิทธิ์</p>	<p>แนวทางการปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติในส่วนนี้ คือ การยกเว้นความรับผิดให้กับผู้ให้บริการในทุกกรณี หากผู้ให้บริการได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด ซึ่งสอดคล้องกับบทลงโทษตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของไทย ซึ่งมีโทษทั้งทางแพ่งและอาญา</p>

ประเด็นของผู้แสดงความคิดเห็น	คำชี้แจง
<p>(๔) กระบวนการแจ้งเตือนและนำออก (Notice and Takedown) ไม่มีประสิทธิภาพในการนำเนื้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ออกจากอินเทอร์เน็ต โดยเห็นว่า กระบวนการ Notice and Staydown จะสามารถจัดการกับปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ออนไลน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพในการป้องกันการนำกลับเข้ามาในระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์แบบถาวรเพื่อป้องกันการละเมิดซ้ำในอนาคต</p>	<p>หลักการ Notice and Staydown เกิดจากแนวคำพิพากษาของศาลในสหภาพยุโรป แต่ยังไม่ปรากฏว่ามีประเทศใดนำหลักการดังกล่าวมาบัญญัติเป็นกฎหมาย อย่างไรก็ตาม ในการป้องกันการนำงานละเมิดกลับเข้ามาในระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์เพื่อป้องกันการละเมิดซ้ำในอนาคต ศาลไทยได้มีคำสั่งตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ฯ มาตรา ๒๐ ในลักษณะที่คล้ายคลึงกับ Notice and Staydown ด้วยแล้วในหลายคดี</p>
<p>(๕) เห็นควรยกเลิกมาตรา ๓๒/๓ เนื่องจากเป็นบทบัญญัติที่เป็นอุปสรรคในทางปฏิบัติจริง</p>	<p>ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฉบับนี้ยกเลิกมาตรา ๓๒/๓ และนำกระบวนการแจ้งเตือนและนำออก (Notice and Takedown) มาใช้แทน</p>
<p>(๖) สอบถามว่าจะมีการนำหลักการเกี่ยวกับความรับผิดลำดับรอง (secondary liability) มาใช้ในร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ ฉบับนี้ด้วยหรือไม่</p>	<p>กฎหมายลิขสิทธิ์ของไทยไม่ได้บัญญัติเกี่ยวกับความรับผิดลำดับรอง (secondary liability) เอาไว้ อย่างไรก็ตาม ผู้ให้บริการอาจมีความรับผิดตามบทบัญญัติดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none">๑) มาตรา ๓๑(๒) แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ผู้ใดรู้อยู่แล้วหรือมีเหตุอันควรรู้อย่างใดได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น และนำงานนั้นไปเผยแพร่ต่อสาธารณชนเพื่อหากำไร ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์) หรือ๒) มาตรา ๘๓ (ตัวการร่วมกระทำความผิด) หรือมาตรา ๘๖ (ผู้สนับสนุนกระทำความผิด) แห่งประมวลกฎหมายอาญา ประกอบความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ หรือ๓) มาตรา ๔๓๒ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ผู้กระทำการละเมิดร่วม) ประกอบความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์

ประเด็นของผู้แสดงความคิดเห็น	คำชี้แจง
<p>(๗) ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ ไม่ได้มีการกล่าวถึงผู้ให้บริการประเภทที่ ๕ ตามประกาศกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม เรื่อง ขั้นตอนการแจ้งเตือน การระงับการทำให้แพร่หลายของข้อมูล คอมพิวเตอร์ และการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์ออกจากระบบคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๖๐</p>	<p>ประเภทการให้บริการของผู้ให้บริการที่กำหนดไว้ในร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ ครอบคลุมถึงการให้บริการที่มีในปัจจุบันและอาจจะมีขึ้นในอนาคตอันใกล้แล้ว ซึ่งการกำหนดประเภทการให้บริการในลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับแนวทางตามกฎหมายต่างประเทศที่กำหนดประเภทการให้บริการของผู้ให้บริการไว้เพียง ๔ ประเภทเช่นกัน จึงยังไม่มีความจำเป็นต้องบัญญัติถึงผู้ให้บริการประเภทที่ ๕ ประกอบกับการยกเว้นความรับผิดของผู้ให้บริการจำต้องระบุเงื่อนไขของผู้ให้บริการที่จะได้รับช้อยกเว้นความรับผิด ดังนั้น เมื่อยังไม่มี ความชัดเจนว่าผู้ให้บริการประเภทที่ ๕ ให้บริการในลักษณะใด จึงไม่สามารถกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขสำหรับช้อยกเว้นความรับผิดให้แก่ผู้ให้บริการประเภทที่ ๕ ได้</p>
<p>(๘) กำหนดระยะเวลา ๑๕ วัน ที่จะนำข้อมูลที่ถูกลบโต้แย้งกลับเข้าสู่ระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์หรือยุติการระงับการเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวนั้นสั้นเกินกว่าที่เจ้าของลิขสิทธิ์จะดำเนินการฟ้องร้องดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิด โดยเสนอให้แก้ไขกำหนดระยะเวลาเป็น “๑๕ วันทำการ” เพื่อจัดเตรียมเอกสารที่จำเป็นสำหรับการเริ่มต้นดำเนินคดีทางกฎหมาย</p>	<p>เห็นควรกำหนดกรอบระยะเวลาในขั้นตอนทางปฏิบัติที่เหมาะสมและสามารถปฏิบัติได้จริง โดยขยายกำหนดระยะเวลาตามมาตรา ๔๗/๓ วรรคสอง เป็น ๓๐ วัน</p>
<p>(๙) ขอให้นำประเด็นเรื่องคำสั่งศาลตามมาตรา ๔๓/๑๑ กลับมาไว้ตามเดิม เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ว่า ยังมีสิทธิขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ให้บริการดำเนินการ เพื่อป้องกันการ Upload งานละเมิดลิขสิทธิ์ขึ้นใหม่ หรือระงับการเข้าถึงงานดังกล่าว หรือดำเนินการใดๆ ที่จำเป็นในการยุติการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานที่เกี่ยวข้องในอนาคต</p>	<p>เนื่องจากกระบวนการแจ้งเตือนและนำออก (Notice and Takedown) เป็นกระบวนการที่อาศัยความร่วมมือระหว่างเอกชนด้วยกัน จึงไม่จำเป็นต้องให้หน่วยงานภาครัฐหรือศาลเข้ามาเกี่ยวข้องในกระบวนการ เว้นแต่จะมีการฟ้องร้องคดีกัน ซึ่งในกรณีเช่นว่านี้ ศาลก็สามารถออกคำสั่งดังกล่าวได้อยู่แล้ว ดังนั้น จึงไม่จำเป็นต้องกำหนดไว้ในกฎหมาย</p>

ประเด็นของผู้แสดงความคิดเห็น	คำชี้แจง
<p>(๑๐) การนำหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการยกเว้นความรับผิดของผู้ให้บริการไปประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษาทำให้ยากที่จะพิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ ให้สิ่งจูงใจทางกฎหมายเพียงพอสำหรับผู้ให้บริการในการให้ความร่วมมือหรือไม่ รวมถึงเห็นว่าการกำหนดกระบวนการแจ้งเตือนและนำออกในอนุบัญญัติทำให้การปรับปรุงกฎหมายลิขสิทธิ์ล่าช้ายิ่งขึ้น</p>	<p>การกำหนดขึ้นตอนวิธีการดำเนินการตามกระบวนการแจ้งเตือนและนำออกของผู้ให้บริการ เจ้าของลิขสิทธิ์ และผู้ให้บริการ เป็นรายละเอียดทางปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้สิทธิของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสามารถนำไปกำหนดไว้ในกฎหมายลำดับรองเพื่อรองรับกรณีที่มีความจำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีในอนาคต ประกอบกับถ้อยคำที่ใช้เป็นศัพท์ทางเทคนิคด้านเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ที่จำเป็นจะต้องอธิบายขยายความโดยละเอียดเพื่อให้บุคคลที่เกี่ยวข้องเข้าใจได้ชัดเจนและถูกต้องตรงกัน</p> <p>บทบัญญัติเกี่ยวกับข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ให้บริการที่กำหนดในพระราชบัญญัติจึงกำหนดเฉพาะในส่วนของหลักการที่กำหนดสิทธิ หน้าที่ และข้อยกเว้นความรับผิดที่เป็นหลักการสำคัญ เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะการให้บริการของผู้ให้บริการแต่ละประเภท</p> <p>อย่างไรก็ดี ในการออกกฎหมายลำดับรองภายใต้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กรมทรัพย์สินทางปัญญาจะจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นผู้ให้บริการ เจ้าของลิขสิทธิ์ ผู้ให้บริการ และประชาชนทั่วไป ซึ่งเป็นไปตามกระบวนการตามกฎหมาย</p> <p>ในส่วนของระยะเวลาการออกกฎหมายลำดับรองที่เกี่ยวกับกระบวนการแจ้งเตือนและนำออก จะต้องอยู่ภายใต้กรอบระยะเวลา ๑๘๐ วัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาที่ร่างพระราชบัญญัติจะมีผลใช้บังคับ จึงไม่ได้ทำให้การปรับปรุงแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ล่าช้าแต่อย่างใด</p>
<p>(๑๑) ควรแบ่งแยกคุณสมบัติของผู้ให้บริการที่เข้าเงื่อนไขการได้รับข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ให้บริการ (Safe harbor) ให้ชัดเจน</p>	<p>เงื่อนไขการได้รับข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ให้บริการ (Safe harbor) แต่ละประเภทจะถูกกำหนดไว้ในกฎหมายลำดับรองอย่างชัดเจน</p> <p>ในการออกกฎหมายลำดับรองภายใต้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กรมทรัพย์สินทางปัญญาจะจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นผู้ให้บริการ เจ้าของลิขสิทธิ์ ผู้ให้บริการ และประชาชนทั่วไป ซึ่งเป็นไปตามกระบวนการตามกฎหมาย</p>

ประเด็นของผู้แสดงความคิดเห็น	คำชี้แจง
<p>(๑๒) มีบางประเด็นตามร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ เดิม ที่ไม่ปรากฏในร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฉบับนี้ เช่น นโยบายการยกเลิกการให้บริการ ขั้นตอนการแจ้งเตือนและการโต้แย้ง การรองรับทางเทคนิคที่ได้มาตรฐาน (Standard technical measures)</p>	<p>ประเด็นเกี่ยวกับขั้นตอนของการแจ้งเตือนและการโต้แย้ง รวมถึงช่องทางของการแจ้งเตือน จะถูกกำหนดไว้ในกฎหมายลำดับรอง</p> <p>ประเด็นเกี่ยวกับมาตรการการยกเลิกการให้บริการแก่ผู้ใช้บริการที่กระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ซ้ำได้ถูกกำหนดไว้ในร่างมาตรา ๔๓/๑ วรรคแรก แล้ว</p> <p>ประเด็นเกี่ยวกับการรองรับทางเทคนิคที่ได้มาตรฐาน (Standard technical measures) ถูกตัดออกในขั้นการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา เนื่องจากไม่มีความชัดเจนว่าเป็นมาตรการอะไร อีกทั้งในต่างประเทศยังไม่สามารถตกลงกันระหว่างผู้ให้บริการและเจ้าของลิขสิทธิ์ในประเด็นนี้ได้</p>
<p>(๑๓) มาตรการการยกเลิกการให้บริการแก่ผู้ใช้บริการที่กระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ซ้ำนั้น ผู้ให้บริการจะต้องแจ้งให้ผู้บอกรับสมาชิกและผู้ถือบัญชีทราบด้วยหรือไม่</p>	<p>ผู้บอกรับสมาชิกและผู้ถือบัญชีมีฐานะเป็นผู้ใช้บริการตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผู้ให้บริการจึงต้องประกาศมาตรการการยกเลิก การให้บริการแก่ผู้ใช้บริการที่กระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ซ้ำแก่บุคคลเหล่านี้ทราบด้วย</p>
<p>(๑๔) พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ ควรจำกัดการใช้ข้อยกเว้นความรับผิดให้กับเฉพาะผู้ให้บริการที่เป็นผู้ให้บริการแบบ “technical, automatic, passive” เท่านั้น</p>	<p>เงื่อนไขการได้รับข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ให้บริการ (Safe harbor) แต่ละประเภทจะถูกกำหนดไว้ในกฎหมายลำดับรองอย่างชัดเจน</p> <p>ในการออกกฎหมายลำดับรองภายใต้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กรมทรัพย์สินทางปัญญาจะจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นผู้ให้บริการ เจ้าของลิขสิทธิ์ ผู้ใช้บริการ และประชาชนทั่วไป ซึ่งเป็นไปตามกระบวนการตามกฎหมาย</p>

๒. แก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการทางเทคโนโลยี โดยแก้ไขเพิ่มเติมให้การทำให้มาตรการทางเทคโนโลยีเพื่อควบคุมการเข้าถึงไม่เกิดผลเป็นการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยี แก้ไขเพิ่มเติมข้อยกเว้นการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยี กำหนดให้การให้บริการ ผลิต ขาย หรือแจกจ่ายซึ่งบริการ ผลิตภัณฑ์ หรืออุปกรณ์ที่ทำให้มาตรการทางเทคโนโลยีไม่เกิดผล เป็นการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยี และกำหนดข้อยกเว้นความรับผิดสำหรับกรณีดังกล่าว รวมทั้งบทกำหนดโทษ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาวะการณ์ในปัจจุบัน

ประเด็นของผู้แสดงความคิดเห็น	คำชี้แจง
(๑) ข้อยกเว้นการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยี (TPM) กว้างเกินไป ควรกำหนดข้อยกเว้นเท่าที่จำเป็น เช่น เป็นการกระทำที่ไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อหากำไร	ร่างมาตรา ๕๓/๕ (๑) เป็นการกำหนดข้อยกเว้นการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยีเฉพาะสำหรับการกระทำตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดเท่านั้น โดยในการออกกฎหมายลำดับรองในส่วนนี้ กรมทรัพย์สินทางปัญญาจะจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นจากผู้ที่เกี่ยวข้อง ทั้งเจ้าของลิขสิทธิ์ ผู้ใช้งาน และประชาชนทั่วไป เพื่อร่วมกันกำหนดข้อยกเว้นที่มีความจำเป็นอย่างแท้จริง
(๒) เหตุใดจึงแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๕๓/๔ ให้การละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยีเป็นความรับผิดโดยเคร่งครัด (Strict liability)	การตัดเจตนาพิเศษออกจากองค์ประกอบความผิดฐานละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยีมีวัตถุประสงค์เพื่อแยกความผิดดังกล่าวออกจากความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ และเพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของสนธิสัญญาว่าด้วยลิขสิทธิ์ขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO Copyright Treaty: WCT)
(๓) เหตุใดความเดิมในมาตรา ๕๓/๖ ว่า “การมีไว้เพื่อขาย การเสนอขาย การให้เช่า การเสนอให้เช่า การจัดหา การนำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักร หรือการค้าโดยวิธีอื่นใดซึ่งอุปกรณ์ ผลิตภัณฑ์ บริการ หรือการเสนอบริการ” จึงถูกตัดออกจากร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ ฉบับเดิม	การกำหนดเกี่ยวกับกรณีการมีไว้เพื่อขาย การเสนอขาย การให้เช่า การเสนอให้เช่า การเสนอบริการ หรือการค้าโดยวิธีอื่นใด เป็นการกำหนดฐานความผิดที่ค่อนข้างกว้าง จึงเห็นควรให้เป็นความผิดต่อเมื่อมีการขาย การผลิต หรือการบริการ ซึ่งมีการกระทำที่ชัดเจน และปรับถ้อยคำในบทบัญญัติจากการจัดหาเป็นการแจกจ่ายเพื่อให้สอดคล้องกับถ้อยคำในความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ ความผิดเกี่ยวกับการนำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักร สามารถใช้มาตรการตามพระราชบัญญัติการส่งออกป้อนอกและการนำเข้าเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งสินค้า พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เพื่อควบคุมการนำเข้าผลิตภัณฑ์หรืออุปกรณ์ได้

ประเด็นของผู้แสดงความคิดเห็น	คำชี้แจง
(๔) เหตุใดคำว่า “ <u>ส่วนประกอบ</u> ” ในมาตรา ๕๓/๖ จึงถูกตัดออกจากร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ ฉบับเดิม	คำว่า “ผลิตภัณฑ์หรืออุปกรณ์” สามารถตีความให้ครอบคลุมถึง “ส่วนหนึ่งส่วนใดของผลิตภัณฑ์หรืออุปกรณ์” ได้อยู่แล้ว จึงเห็นควรตัดคำว่า “ส่วนประกอบ” ออกจากร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ ฉบับเดิม
(๕) ในมาตรา ๕๓/๖ วรรคสอง คำว่า “ <u>ส่งเสริมการขาย</u> ” ให้เพิ่มเติมคำว่า “ <u>โดยตรงหรือโดยอ้อม</u> ” หรือถ้อยคำในลักษณะคล้ายกัน เพื่อให้บุคคลที่สามที่ส่งเสริมการขายมีความผิดตามมาตราดังกล่าวด้วย	ผู้กระทำความผิดตามร่างมาตรา ๕๓/๖ ต้องเป็นผู้ที่ให้บริการ ผลิต ขาย หรือแจกจ่าย ซึ่งบริการ ผลิตภัณฑ์ หรืออุปกรณ์ ดังนั้น บุคคลที่สามที่ส่งเสริมการขาย จึงไม่ใช่ผู้กระทำความผิดตามร่างมาตรานี้
(๖) เสนอให้กำหนดความรับผิดสำหรับกรณีที่อยู่กรรมหรือผลิตภัณฑ์ที่ได้ขายหรือเสนอขาย มีวัตถุประสงค์ทางการค้าอื่นอย่างจำกัดนอกเหนือจากเพื่อหลบเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยี หรือถูกออกแบบโดยมีวัตถุประสงค์หลักในการหลบเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยี	ร่างมาตรา ๕๓/๖ วรรคแรก ได้กำหนดความผิดสำหรับผู้ให้บริการ ผลิต ขาย หรือ แจกจ่าย บริการ ผลิตภัณฑ์ หรืออุปกรณ์ โดยรู้หรือมีเหตุอันควรรู้ว่าบริการ ผลิตภัณฑ์ หรืออุปกรณ์ดังกล่าวมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อทำให้มาตรการทางเทคโนโลยีไม่เกิดผล ดังนั้น เจ้าของลิขสิทธิ์จึงอาจนำสืบได้ว่าบริการ ผลิตภัณฑ์ หรืออุปกรณ์ที่มีวัตถุประสงค์อื่นในทางการค้าอย่างจำกัดนอกเหนือจากการทำให้มาตรการทางเทคโนโลยีไม่เกิดผลหรือถูกออกแบบมาเพื่อวัตถุประสงค์หลักในการทำให้มาตรการทางเทคโนโลยีไม่เกิดผลนั้นมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อทำให้มาตรการทางเทคโนโลยีไม่เกิดผลแล้ว
(๗) เหตุใดจึงตัดโทษขั้นต่ำในมาตรา ๗๐/๑ ออกจากร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ ฉบับเดิม	เห็นควรตัดโทษขั้นต่ำในมาตรา ๗๐/๑ เพื่อให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการลงโทษตามความเหมาะสม
(๘) โดยปกติแล้ว ความรับผิดในทางอาญาจะต้องมีเจตนาเป็นองค์ประกอบ เหตุใดมาตรา ๗๐/๑ จึงไม่มีองค์ประกอบเรื่องเจตนา	มาตรา ๗๐/๑ เป็นบทกำหนดโทษ ไม่ใช่บทบัญญัติที่กำหนดฐานความผิด ดังนั้น จึงไม่มีการกำหนดองค์ประกอบเรื่องเจตนาไว้ในมาตรานี้

ประเด็นของผู้แสดงความคิดเห็น	คำชี้แจง
(๙) <u>ข้อยกเว้นในเรื่องมาตรการทางเทคโนโลยีกว้างเกินไปและควรต้องมีการกำหนดให้แคบลง โดยมาตรา ๕๓/๕ (๗) ได้กำหนดข้อยกเว้นให้กับองค์กรเหล่านี้ไว้อย่างกว้างๆ แทนที่จะกำหนดการกระทำเฉพาะเจาะจง</u>	ข้อยกเว้นการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยีตามมาตรา ๕๓/๕ (๗) มีการกำหนดว่าต้องเป็นการกระทำของสถาบันการศึกษา หอจดหมายเหตุ ห้องสมุด หรือองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพสาธารณะ ที่ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อหากำไร เพื่อเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ไม่อาจเข้าถึงได้ด้วยวิธีอื่น ซึ่งเป็นการจำกัดขอบเขตของการใช้ข้อยกเว้นการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยีโดยองค์กรเหล่านี้ที่เพียงพอแล้ว
(๑๐) นิยามคำว่า “มาตรการทางเทคโนโลยี” ได้เพิ่มเติมความคุ้มครองให้นักแสดง แต่ไม่ครอบคลุมถึงผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียง และร่างพระราชบัญญัติฯ ได้กำหนดให้นำมาตรา ๕๓ มาใช้บังคับแก่สิทธิของนักแสดง โดยไม่ได้กล่าวถึงสิทธิของผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียง	สิ่งบันทึกเสียงเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ ดังนั้น ผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงจึงมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ เช่นเดียวกับเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานอันมีลิขสิทธิ์ประเภทอื่นๆ

๓. แก้ไขปรับปรุงอายุความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพถ่าย โดยขยายอายุการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพถ่ายจาก “ระยะเวลาห้าสิบปีนับแต่ได้สร้างสรรค์งานนั้นขึ้นหรือห้าสิบปีนับแต่ได้มีการโฆษณาเป็นครั้งแรก” เป็น “ตลอดอายุของผู้สร้างสรรค์และมีอยู่ต่อไปอีกเป็นระยะเวลาห้าสิบปีนับแต่ผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตาย” เพื่อให้สอดคล้องกับสนธิสัญญาว่าด้วยลิขสิทธิ์ขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO Copyright Treaty: WCT)

ประเด็นของผู้แสดงความคิดเห็น	คำชี้แจง
(๑) <u>มาตรา ๒๑ เพียงแต่เปลี่ยนลำดับของประเภทงานลิขสิทธิ์ แต่มิได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขที่สำคัญ</u>	การแก้ไขปรับปรุงอายุความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพถ่าย โดยตัดคำว่า “งานภาพถ่าย” ออกจากมาตรา ๒๑ ทำให้การพิจารณาอายุความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพถ่ายเป็นไปตามมาตรา ๑๙ ซึ่งเป็นบทบัญญัติทั่วไปในเรื่องอายุการคุ้มครองงานลิขสิทธิ์

ประเด็นของผู้แสดงความคิดเห็น	คำชี้แจง
(๒) เสนอแนะให้งานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ มีอายุความคุ้มครองตลอดอายุของผู้สร้างสรรค์และมีอยู่ต่อไปอีกเจ็ดสิบปีนับแต่ผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตาย หรือขยายอายุความคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์ประเภทอื่นๆ ให้เทียบเท่ากัน หรือเป็นเจ็ดสิบปี	การขยายอายุความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพถ่ายเป็นการแก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติในส่วนอายุความคุ้มครองลิขสิทธิ์เพื่อรองรับการเข้าเป็นภาคีสันติสัญญาว่าด้วยลิขสิทธิ์ขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO Copyright Treaty: WCT) สำหรับข้อเสนอในการขยายอายุการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานลิขสิทธิ์ประเภทอื่นๆ จะนำไปพิจารณาในโอกาสต่อไป โดยต้องพิจารณาทั้งประโยชน์สาธารณะและสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์

๔. กำหนดให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการลิขสิทธิ์ซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระให้ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิใหม่ เพื่อให้การดำเนินงานของคณะกรรมการลิขสิทธิ์เป็นไปอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ประเด็นของผู้แสดงความคิดเห็น	คำชี้แจง
คุณสมบัติของกรรมการควรจะต้องมีครบทุกประเภทลิขสิทธิ์เพื่อมีสิทธิในการพิจารณากฎหมายที่ส่งผลถึงสิทธิในงานอันมีลิขสิทธิ์ของตน	เห็นควรนำประเด็นของผู้แสดงความคิดเห็นนี้ไปประกอบการพิจารณาองค์ประกอบของคณะกรรมการลิขสิทธิ์ในการแต่งตั้งคณะกรรมการลิขสิทธิ์ต่อไป

๕ ประเด็นอื่นที่มีการเสนอให้แก้ไข

ประเด็นของผู้แสดงความคิดเห็น	คำชี้แจง
ข้อยกเว้นการละเมิดข้อมูลการบริหารสิทธิ (RMI) กว้างเกินไป	ข้อยกเว้นการละเมิดข้อมูลการบริหารสิทธิอยู่นอกขอบเขตหลักการในการแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ ในครั้งนี้